

הצלע הבעייתית במשולש ז'ורבין וייצמן. בניגוד לדעת יד' זורבין, החליט וייצמן זה מס להתרחק ממערכת הבחירות 1981. כמו כמה אנשי ציבור רבים, החליט וייצמן, כי בעונה אין לו מה לעשות. המאבק בין הליכוד והמערך, ולשום אחר אין בו תקומה. כל מי ש תתף בו רק יתבזה.

בניגוד למשה דיין, המושפע ממצבי-בריאנותו, סבור וייצמן לו זמן. הוא יכול להקדיש שנים לעסקים ולהתעשרות. נציגם וכשוחתפם של גופים כלכל גדולים, ולהמתין למשבר הפס טי הבא.

ההנחה: שהמערך יו לשידטון, ויכשל ויתבזה ר שנתיים-שלוש. אז, דה וייצמן, יקרא העם לא חדש, שלא התלכד, כי שקראו הצרפתים, לשא דהיגוד בשנות ה-50. דהיגוד בקולומביה-הדיוז ליו, ימתין וייצמן לקרי בקיסריה.

זורבין ידע זאת היטב. אך גס יודע כי וייצמן, הוא אדם ח סבלנות. המושפע ממצבי-רוח הסומך על האינטואיציה שלו. קיווה כי עם התקרר המועד ל שת הרשימות לכנסת, יגבר בווייצמן, ברגע האחרון, הח להשתתף בכל זאת במירוץ. רקע זה נולדה ההצעה, בבח הצעה שאי-אפשר לסרב לה.

וייצמן סירב. יתכן כי חדלפה, שהיתה הפעם מ רית לחזוטי, אך שהעכי את האווירה בין השלוש מילאה תפקיד חשוב בסו מת הגודל עריה.

עומד להיבחר במיסגרתו כדי לע' בור למערך אחרי הבחירות. וייצמן התעקש. זורבין המשיך ללחון, ולבסוף סוכם בין השלוש כי וייצמן יתן את תשובתו ברגע האחרון כימעת, מבחינת לוח'הומנים של הוועדה-המסדרת של מיפלגת-העבודה: מוצאי- שבת, ארבעה ימים אחרי קיום ה' שיחה.

השלושה היו משוכנעים שסוד השיחה החשאית ביניהם לא יד' לוף. לא נראה היה, משום בחינה, כי למישהו משלושתם יהיה עניין בפירסום השיחה לפני שיתן וייצ' מן את תשובתו החיובית. היה ברור לכל השלושה כי במקרה שהתשובה תהיה שלילית — לא יהיה כל פירסום למגעים הללו.

אך עוד לפני שנתן וייצמן את תשובתו, כבר דנה ה' סוד. "קול ישראל" שידר ידיעה מוזרה, שהכחישה ש' היתה שיחה מעין זו — מבדי שידיעה על קיום אר' תה שיחה פורמלה בבגד ב' רדיו או בכל מקום אחר.

מי הדליף? האם וייצמן פיט פט ברגע של חולשה? האם היה זה פרס, שחשב כי יהיה זה עוד "תרגיל מחוכם", נוסח ההדלפה על פגישתו עם חסן, מלך מארוקו? האם היה זה זורבין, שביקש לל' חוץ בדרך זו על וייצמן?

"העולם הזה" מגדה עתה: אף לא אחד מהשלושה.

גבו

של איש

מ' דון "דן" בתל-אביב ידוע כמקום-מיפגש של פוליטי קאים ואנשי-עסקים. ליד שולח

אודניים לשולחן (השני)

אולם אין ביטחון שזהו פסוק. לווייצמן יש עוד שלוש שבועות לחרטה — עד הגשת רשימות. וגם אחריכן הוא י להתחרט — עד להקמת הממש הבאה, אם ההצעה עדיין תהיה פתוחה.

זה עוד יבזז לקרות.

פירסומאי זורבין
התיקווה: שידוך

רין, כי ימכור את הקולות של סיעתו לכל מי שיעניק לו את ה' תפקיד שיקלול שני מרכיבים: השליטה בשטחים המוחזקים וה' משאיוהמתן לשלום. פרס הציע לווייצמן את אותו התפקיד עצמו.

פרס מעניין: אילו התקבל רע' יון זה, היה פרס מגשים באיחור של 25 שנים את הצעתו של אורי אבנרי, שהציע אז להקים מיניס'טריון מיוחד לענייני השלום (או לענייני המרחב הערבי). שייטול מידי משרד-החוץ ומישרד-הביט' חון את הסמכויות והכוחות ה' דרושים כדי לרכז את כל פעולות ישראל בעולם הערבי. עם כיבוש השטחים המוחזקים הפכה הצעה זו דחופה עוד עותר, ועם חתימת חוזה-השלום עם מצריים נועדה לה חשיבות אקטואלית נוספת. מסירת תפקיד זה לווייצמן, ה' איש ששינה את דעותיו מן היסוד אחרי ביקור אנוור אל-סאדאת בירושלים. היא פיתרון מצויין. מה גם שווייצמן שינה במידה ניכרת גם את גישתו כלפי פיתרון ה' בעייה הפלסטינית. ויש לו בעניין זה דיעות שהן הרבה יותר מת' קדמות מאשר מצע מיפלגת-הע' בודה.

הפיתרון הזה היה גם עונה ל' מישאלות-הלב של זורבין. הפיר' סומאי הדינאמי ידוע בחזק ידי דותו לאנשי-ציבור שונים, וברא' שם משה דיין (בעבר) ועזר וייצמן (בהווה). יצירת קשר בין פרס ווייצמן, תוך איחוד ידידותו ל' ווייצמן עם מחויבותו המיקצועית כלפי פרס, היתה מהווה עבורו הגשמה של חלום.

שהכחישה דבר שכלל לא שודר או פורסם בצורה כלשהי.

שר-

השלום

ב' המולה הכללית סביב ה' פירסום — ובמטח ההכחשות ההחדות סביב ההדלפה — נשכח העיקר: טיבה של ההצעה עצמה. אילו התגשמה, היתה יכולה להיות תכסים גאוני. בדרך זו היה שימרון פרס מנט'

האיש מצא פיתרון. הוא טילפן לידידו, הפירסומאי יעקב נחמן, וסיפר לו מה ששמע.

כבר ביום הרביעי, למחרת ה' שיחה, דיבר נחמן עם איש-הטל' וויזיה, טוביה סער, עם כתבי המפלגות של קול ישראל, אמנון נדב, ועם כתב ידיעות אחרונות, שלמה נקדימון. הם סירבו להא' מין באמיתות הידיעה, ולא פירס' מו אותה.

יעקב נחמן פנה להעולם הזה. כתב העולם הזה פנה אל מישרדו של אליעזר זורבין כדי לקבל אי'

אילו התגשמה ההצעה של

שמעון פרס לעזר וייצמן, היא

היתה יכולה להיות תכסים גאוני

רל מראש את משה דיין, המקווה לשחק אחרי הבחירות של התפקיד של לשון-מאזניים. בעזרת וייצמן, כך קיווה, יכול היה להשיג את מיספר הקולות הדרוש כדי לזכות בשילטון בלי שותפותו של דיין. כי לכל הדעות, וייצמן פופולרי בציבור יותר מאשר דיין, והוא יכול היה להעביר למערך את הקולות העשויים להינתן, אחרת, לרשימת דיין.

יתר על כן, פרס הציע לווייצמן בידור את התפקיד אשר משה דיין תובע אותו לעצמו. דיין כבר הכ'

שור לשמועה שבידו. התשובה היתה הכחשה מוחלטת. **אך אצל זורבין נדדקה נורה אדומה. היה ברור לו שהסיפור דק. הוא ידע שזא הוא הדליף את הסי' פור. החשודים היחידים היו — הבוס הקורם שלו, עזר וייצמן, והבוס הנוכחי, שימי עזן פרס.**

יתכן שזורבין התייעץ תחילה עם פרס, ויתכן שהחליט על-ידעת עצמו. אך התוצאה היתה פניה לקול ישראל, והידיעה ששודרה —

נות המיסעדה המפארת נחתכים לא פעם עסקים במיליוני דולארים, וגקבעים עסקי-מדינה. השלושה שישובו לסעוד — פרס, וייצמן ו' זורבין — לא היו זהירים.

בשולחן הסמוך, כשגבו אליהם, ישב אדם ידוע, ש' הכיר היטב את השלושה. מייד כאשר שמע את צליל' ליה הראשונים של השיחה שהתנחלה מאחורי גבו, ניז' קפו אוזניו. הוא זיהה בקלות את הקולות, וכאשר שמע את המילים הראשונות ש' ש' הוחלפו בין השלושה ידע שצפויה לו ארוחה רבת' עניין, בתנאי שלא יוזז ממקומו, ולא יפנה אל השלו' שה את פניו. השלושה הכי' רו אותו, לא פחות מכפי שהכיר הוא אותם.

האיש שמע את השיחה מתח' לתה ועד סופה. שלוש המשר' יחיים לא העלו על דעתם שכל מילה שהם משמיעים ליד השולחן במיסעדת המלון עלולה להגיע ל' ידיעת הציבור.

האיש המתין עד שהשיחה תס' תיים, והשלושה יצאו את המיסע' דה. רק אז שילם את חשבונו ויצא. הוא ידע שיש ברשותו סקופ בינלאומי.

היה לו עניין בפירסומו, אך לא היתה לו דרך לפתסו במישר' רין. הוא חשש שאם ידבר — אפילו בעילום-שם — עם העיתונ' אים, יזהו את קולו, וזהותו של המדליף המכובד תדלוף במוקדם או במאוחר. האזנה בסתר אינה נחשבת כמעשה נאה לאדם במעמ' דו.